

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Tudi dunajski Čehi so obhajali pred kratkim slovesnost v čast učenjaka Palackyja. Nemški listi so poročali, da se je slovesnost izjalovila, ker je bila zelo slabo obiskana. Seveda to ni resnica, nemški listi s takimi poročili hočejo samo pri svojih čitateljih ustvariti mnenje, da je na Dunaju prav malo Čehov.

Gradec. V nedeljo so imeli zaupniki štajerske nemške nacionalne stranke v Gradcu zborovanje, na katerem so obsojali nemške državne poslance, ker nočejo več v zbornici delati obstrukcije. Nemško-nacionalni državni poslanci so vsled te obsodbe jako vznemirjeni. Ne vedó, ali bi ugodili graškim kričalcem, ter začeli zopet ropotati, ali bi pa ubogali svojo vest, ter delali v korist in blagor ljudstva.

Moravsko. Čehi dobijo, kakor javljajo današnji dunajski listi, svojo češko tehniko. Že v proračunu za prihodnje leto se bo vstavila za ta namen precej visoka svota. A mi Slovenci, kaj pa mi dobimo?

Kranjsko. V Igu na Kranjskem se je ustanovilo novo gospodarsko društvo. Liberalcem to ni po volji in pravijo, da ustanovitev nasprotuje spravi med katoliško in liberalno kranjsko stranko. Ljudstvo se pač ne briga za določitve v spravi, ki so namenjene, da samo zadržujejo njegov gospodarski razvoj.

Ogrsko. Tudi v ogrski državni zbornici dela opozicija že delj časa obstrukcijo, toda razločuje se od avstrijske v tem oziru, da se poslanci ne obnašajo tako pobalinsko kakor nemški okstrukcionisti v našem državnem zboru.

Vnanje države.

Nemško. Nemški cesar je v Jeruzalemu nakupil nekaj sveta, ter ga podaril nemškemu katolikom v Palestini.

Špansko. Španija in Severna Amerika se ne moreta pogoditi o mirovnih predlogih. Sedaj bo Francija posredovala. Severna Amerika namreč preveč zahteva od Španjcev.

Francosko. Kakor se zdi, se bo nasprotje med Francosko in Anglijo zaradi dežele Fašode vendar-le poravnalo mirnim potom brez vojske.

Grško. Dosedanje grško ministerstvo je odstopilo. Zaimis je dobil nalogo, sestaviti nov kabinet. Nekaj ministrov ostane iz prejšnjega ministerstva.

Cerkvene zadeve.

Premil knez in škof v bogoslovju.

Veliko veselje so naredili presvetli knez bogoslovcev, ko so jih obiskali v sredo dne 26. oktobra, za njih sv. mašo služili, jim za duhovniški stan na srca pokladali mile očetovske nauke in njim podelili višjepastirski blagoslov za trudapolno tekoče šolsko leto. Prečastito ravnateljstvo in preč. g. kanonik in stolni župnik Jak. Bohinc pričakovali so ljubljene vladiko pri vratih semeniške cerkve sv. Alojzija, bogoslovci pa v dve vrsti postavljeni v cerkvi, katera je bila ta dan krasno okinčana, kakor nevesta, ki je pripravljena sprejeti svojega ženina.

Ko so premil. knez škof pobožno počastili presv. Rešnje Telo, podali so se na pripravljeno leco, kjer so vspodbudno, ganljivo in pristrčno govorili celo uro o zadevi najimenitnejšega stanu t. j. duhovenskega stanu. Nagovor, kojega so si bogoslovci gotovo globoko v srce zapisali, je bil te-le vsebine:

V uvodu so omenili mil. višji pastir, da je ravno takrat, ko je naš Izveličar apostolom napovedal svoje trpljenje v Jeruzalemu, mati Zebedejevih sinov — Saloma — stopila k

njemu in ga prosila, naj bi njena sinova imela prvi mesti v njegovem kraljestvu. Gospod pa jo vpraša: Quid vis? Kaj hočeš? Odgovoril pa je sinoma. Dobra mati je želela, da bi njena sinova bila prva služabnika v Gospodovem kraljestvu. Ravno tako vpraša Jezus Kristus tudi one, kateri hočejo postati služabniki v njegovem kraljestvu: Quid vis? Kaj hočeš, kaj iščeš v tej službi? Z navdušenim povdarkom so nas vprašali milost. nadpastir: Quid vultis — kaj hočete, kaj iščete v duhovskem stanu? — Ali česa ne smete, nočete iskati? Iskati, hoteti ne smeš: časti; čast je kakor milni mehurček, kateri hitro zgine. Ne smeš iskati bogastva; kot služabnik Kristusov moraš posnemati vzgled njegovega uboštv. Ne smeš iskati brezskrbnega, lenega življenja. V nobenem stanu ni tako pogubljiva brezdelavnost, kakor v duhovskem stanu. Na to so nas visoki govorniki resno vprašali: Quid vis, quid vultis? Kaj hočeš, kaj hočete, iščete v duhovskem stanu? Odgovarjali so nam in priporočali v imenu sv. apostola Pavla: da si človek božji. (2. Tim. 3, 17); to mora biti že vsak kristjan; tembolj pa mašnik, ki je izvoljen služabnik božji; to pa je, ako je pobožen in goreč za čast božjo. Kdor hoče mašnik postati, mora hoteti nadalje: da je pomočnik božji. (1. Kor. 3, 9). Preimenitna čast, vzvišena, odlična služba! Jezus Kristus je svet odrešil in milosti pridobil človeštvu s svojo smrtjo na križu. Svoje poslanstvo dokončavši je šel v nebesa; da bi se pridobljenih milosti vdeleževati mogli vsi ljudje do konca sveta, je postavil duhovenski stan; mašniki torej nadaljujejo njegovo delo, so njegovi pomočniki, zato morajo po njegovem vzgledu goreči biti za zveličanje duš. Potem so nam Presvetli imenitna sredstva k temu očetovsko pokladali na srce. Povdarjali so pokorščino; naj semeniščani veselje delajo svojim predstojnikom, kateri bodo morali od njih oster odgovor dajati pred večnim sodnikom. Priporočali so marljivost v učenju bogoslovskih ved, potrebnih za prihodnji vzvišeni poklic. Kot tretje sredstvo navedli so molitev. Semenjščani naj bodo pred vsem pobožni pri svojih vsakdanjih molitvah in duhovnih vajah; naj častijo posebno prečisto devico Marijo, mater duhovenstva; naj bodo pobožni častilci presv. Rešnjega Telesa, prav pogosto naj prejemajo presv. Rešnje Telo. Svoj apostolski govor končali so s podeljenjem svojega višjepastirskega blagoslova.

Mogočen je bil utis škofovega govora, ki je bogoslovce navdušil za resno življenje.

Po nagovoru so služili prem. knez in škof tiho sv. mašo, pri kateri so bogoslovci prav lepo peli M. Haller-jevo mašo in njegov »Verbum supernum.« Končno so jim in navzočemu ljudstvu dali blagoslov z Najsvetejšim. Po končanem cerkvenem opravilu so bogoslovci zopet spremili z ravnateljstvom vred vladiko k skupnemu zajutreku. Po zajutreku se jim je zahvalil semeniški duhoven Augustin Stegenšek v imenu svojih tovarišev za visoki poset in za nepozabljive, očetovske besede; obljubil je v imenu vseh bogoslovcev, da hočejo vselej, posebno pa prihodnji dan, ko se bode obhajal letni spomin škofovega posvečenja, moliti in Boga prositi, da bi nam ohranil še mnogo let premilega, za vse dobro vnetega in gorečega nadpastirja. Bog daj, da bi ljubeznipolni opomini ostali vedno v srcih vrlih bogoslovcev ter obrodili v njih obilo sadu za čas in večnost!

Gospodarske stvari.

Kako ravnati z vinom, ki ima okus po žveplu?

Spisal Anton Kosi, učitelj in posestnik v Središču.

V zadnji številki »Slov. Gosp.« toži neki dopisnik iz Bizeljskega, da ima vinski pridelek onih vinogradnikov, kateri so letos

proti plesnivcu grozdje žveplali, neprijeten, žvepleni okus; zajedno izraža dotičnik željo, naj bi se kdo v tem listu oglašil ter povedal, kako ravnati s takim vinom, da izgubi svoj nečisti okus ter da postane zopet harmonično-pitno. Dovolite torej gospod urednikovič, da poleg mogočih drugih poročevalcev o tej stvari tudi jaz svoje mnenje izrečem.

Pred vsem nastane vprašanje, zakaj ima vino, oziroma mošt takov okus? Priprosto odgovor na to bi se glasil: Zato, ker se je grozdje žveplalo. Dobro, toda tudi v drugih krajih so vinogradniki žveplali in vendar nimajo vzroka pritoževati se o zgoraj navedeni vinski napaki. Recimo torej: Glavni vzrok, da ima letošnji mošt tu in tam okus po žveplu, ki spominja na gnjila jajca, je prepozno in nepravilno žveplanje. Po mnogih vinorodnih krajih Štajarske je nastopila ta bolezen letos prvokrat v taki meri, da je vsled svojega pogubonosnega delovanja obrnila nase pozornost vinogradnikov. Na brajda poznamo to glivo že več let, a globeje v vinograd se ta škodljivka do letos še ni zarila. Ko je torej grozdna plesnoba (*Oidium Tuckeri*) letos že močno pritiskala znake svoje hudobije na plemeniti sad ljubljene vinske trte, še le takrat smo začeli misliti na protisredstva, toda sedaj je bilo, žal — že zvečine prepozno. Vsled tega prepozna in nepravilnega žveplanja pa ne le, da nismo trte rešili, marveč vsled tega je ostalo preveč žveplene moke (nekateri so rabili tudi žvepleni cvet, ki je pa dražji, a za ta namen manj vreden) na grozdnih jagodah, kar sedaj neugodno upliva na mošt. Prepozno žveplanje je vsled tega vzrok sedanji mostovi napaki, ker dež pred trgatvijo velike večine žvepla ni mogel spraviti z grozdja, nepravilno žveplanje pa je škodovalo radi tega, ker so dobili nekateri grozdi — o tem se je pisec teh vrstic prepričal sam — namesto finega prahu, cele kupe žvepla, ki so, tičeč med posamnimi grozdnimi peceljmi, prišli pri stiskanju v mošt.

Pravilno in o pravem času izvršeno žveplanje nikakor ne upliva tako neugodno na mošt, kakor bi utegnil kdo misliti, sicer bi morali tirolski vinorejci, kateri žveplajo med letom po šest do desetkrat svoja vina z žveplanjem popolnoma pokvariti, in vendar temu ni tako, ker drugače bi nekatera tirolska vina ne slovela tako, kakor naš ljutomercan. (Konec prih.)

Dopisi.

Maribor. (Zborovanje učit. društva) naše okolice se je vršilo v krasni novi soli leitersberski, dne 3. novembra. Predsednik, g. nadučitelj J. Lasbaher, kaj pristrčno pozdravi došle člane, se spominja tužno-žalnega dogodka v naši preslavni vladarski rodovini, smrti naše preblage cesarice, katera nam vedno ostane v najblažjem spominu, zagotavljajoč, da bode slovensko učiteljstvo skrbno gojilo v srcih naše mladine hvaležno blagi spomin na premo, pokojno cesarico; izraža dalje gorko željo, naj bi naše društvo v letos nastopli dobi druge 25letnice še lepše prospevalo in uspešneje delovalo v blagor šolstva in našega stauu. Po obravnavi društvenih zadev poročal je g. učitelj J. Hernaus iz Selnice na posebnih izglelih o vporabnem računstvu; gosp. učitelj Jožef Kotnik iz Selnice pa je govoril v spomin pokojnega profesorja Blaža Kocena, o njegovih važnih zaslugah v prosep znanstvenega zemljepisja in omeni, da so temu velezaslužnemu učenjaku njegovi vrli rojaki na Ponikvi ob juž. žel. letos 16. oktobra pri odlični, narodni svečanosti v proslavo in trajni spomin odkrili krasno spominsko ploščo na novem šolskem poslopju. Na ogled je bila društvu po g. učitelju Ivanu Klenovšku odlično izgotovljena udanostna adresa, katero pošlje učiteljstvo mariborske okolice v spomin zlatega jubileja našemu presv. cesarju.

Iz Celovca. (Visok obisk. Pobalinstvo. — Nadobudna mladež.) V četrtek dne 3. t. m. došel je mil. knez in škof ljubljanski preko Maribora z opoldanskim vlakom v naše stolno mesto obiskat našega kneza in škofa. Stolni kapitelj je pričakoval visokega cerkvenega dostojanstvenika v knezoškofijski stolici. Na večer je počastil prevz. gost tudi tukajšnje bogoslovje s svojim pohodom, kjer mu je predstavil domači knez in škof bogoslovce. Dr. A. Jeglič se je zelo pohvalno izrekel o vodstvu oo. jezuitov, češ kako lepa prilika se nudi tukajšnjim seme-niskim gojencem, da se morejo pod tako spretnim vodstvom dobro pripravljati za svoj bodoči poklic; zlasti je povdarjal v sedanjih časih prepotrebno izobražbo v raznih vedah in navodilo k nabožnemu življenju. Nato se je prijazni gospod pogovarjal še dalj časa z oo. jezuiti; bogoslovci pa so mu zapeli latinsko »Ecce, sacerdos magnus« in dve slovenski pesni. Nato sta se odpeljala oba višja pastirja v škofijsko palačo. Dne 5. t. m. odpeljal se je ljubljanski knez in škof z jutrajšnjim brzovlakom proti Briksenu, odkoder potuje v Rim. Se ve, da je zvedela o tem visokem obisku tudi naša slavna mestna fakinaža, ki prav dobro ume ob takih prilikah igrati svojo častno ulogo. Tudi ta je počastila ljubljanskega vladiko na svoj znani surovi in barbarski način. Ponoči med 1. in 2. uro so namreč neznani zlikovci pobili šipe jednega okna na knezoškofijski palači, meneč, da spi na dotičnem mestu ljubljanski višji pastir. Toda v dotični sobi stanuje kot gost našega kneza in škofa karmelit gsp. Habisch, rodom Nemec. Še predno je priletel kamen v sobo, slišal je natančno omenjeni karmelit tri do štiri udarce proti nekemu lesenemu predmetu, kar se je zjutraj pokazalo, da pobalin ni mogel takoj zadeti okna. Brez dvoma velja ta hudobija prevz. knezu in škofu Jegliču kot poznatemu Slovincu. Vsekakor pa to pobalinstvo prav jasno osvetljuje znamenje napredka, kakoršnega hočejo imeti gotovi ljudje. Heil, nemškutarska olika! Heil!

O izvrstni odgoji tukajšnje mladine nam jasno priča sledeči dogodek. Pred kratkim je hotelo iti več mlečnozobih gimnazijcev iz četrtega in petega razreda v tukajšnjo nesramno hišo, katera se jim pa ni odprla. Zato so začeli tam razsajati in razbijati, dokler se jih ni usmililo redarstvo, ter jih izročilo varnim rokam. Vsi gimnazijski profesorji sklenili so izključiti vse te učence, toda deželni šolski svet, v katerem sedi tudi oče, poznata odlična oseba, jednega omenjenih gimnazijcev, je temu sklepu odtegnil potrdilo. Proti temu je vložil gimnazijski profesor verouka utok, pri čemur ga podpirajo vsi drugi profesorji. Radovedni smo, kedo bode zmagal. Ali se ne kaže v ravno popisanim dogodku v vsej svoji nagoti gnjili sad toliko hvalisane brezverske šole? Živela liberalna in svobodna odgoja!

Gornjigrad. (Mokrači.) Blamažo, kakoršno le mogoče, sta si dobila v nedeljo 6. t. m. dva mokrača iz Hrastnika v Gornjemgradu. Naš prebrisani Grabnarjev Francelj si je namreč vtepel v svojo rudečkarško butico, da bi bil najsposobnejši za mokraškega misijonarja v Gornjemgradu. Saj je poslušal sam par let svoje vredne ljubljanske socije. Hajdi na delo! Da bi pa svet še bolj občudoval njegovo učenost, gre in naroči ta zvita buča še dva generala, češ naj vidijo in slišijo vendar enkrat naši Gornjegranci, kaj mi znamo. Pa čujte in strmite!

Ko zvedo naši tržanje da sta prišla mokrača vznemirjat ljudstva, s svojimi neresničnimi nauki, bilo je vse silno razburjeno. Saj vedo, da se iz socijalnomokraških vrst izreja hudobna sodrga anarhistov, katerih žrtev je postala naša blaga rajna cesarica. Čast našim krčmarjem, da jim nihče ni dal prostora, kjer bi kvasili svoje bedarije. Videli smo, kako je spremljal enega rudečkarja gsp. Laurinč, ves zamaknjen v nauke novodobnega preroka, ki mu je neki pravil

samo resnico, kakoršne tukajšnje ljudstvo še ni nikoli slišalo. Častitamo, gsp. Laurinč! Zdaj bo pa že šel obrt, kaj ne?

Da sta pa mokraška misijonarja tako slabo kupčijo napravila, tega kriv je največ prebrisani Grabnarjev Francelj, ker jima ni preskrbel sobe in pa poslušalcev in seveda tudi ne dovoljenja od okrajnega glavarstva. Glej, ljubi Francelj, za misijonarja še nisi zrel! Pa nič ne škoduje, vsaj sta dobila mokrača s Franceljem vred dolge nosove in pa prepričanje, da se naše ljudstvo ne da od nevednežev voditi. Le par pijanih barab je otožno gledalo za odhajajočimi osrečevalci. Če pa mislite, da se vam bo misijon v prihodnjic pod milim nebom bolje obnesel, pa poskusite! Mi se Vas ne bojimo!

Iz celjske okolice. Jako zanimivo je bilo zborovanje delavskega politič. društva »Naprej« zadnje nedeljo. Bil je »Narodni dom« ves napolnjen. Poročal je č. g. Žičkar o državnem zboru; žal, da ni mogel mnogo veselega povedati. Upamo, da bode v prihodnje njegovej znanej delavnosti in neutrudnosti mogoče, izvojevati nam potrebnih pridobitev in preosnov v narod. oziru. Zlasti socij. stanje in socijalne potrebe naše se, kakor se je čulo izmej obilno zbranega delavstva, zadnji čas vse premalo omenjajo v državnej zbornici. Izrekla se je g. poslancu soglasno zaupnica, izreklo pa tudi mnogo želj in zahtev narodnih in družabnih. Potem je g. J. M. Kržišnik razlagal začetek in sleplive-neumne uke mokračev, katerih noben pameten človek ne more sprejeti in katere v zadnjem času zapuščajo tudi že razumnejši socijalisti sami, na pr. Bernstein, Heine. Dokazal je neovržno, da demokracija ne more in celo tudi ne more hoteti pomagati ubogemu delavskemu stanu. Obilen smeh, ki ga je vzbujala brezumnost razlaganih socijalistovskih načel in ukov, in močno pritrdjevanje vseh poslušalcev: vse to je pričalo, da so vsi dobro umeli zanimivi govor. Pradlagal je tudi g. govornik več resolucij, v katerih se zahteva vzboljšanje delavskega položaja; izročile so se g. poslancu. Potem je še poudarjal g. dr. Hrašovec v izvrstnem govoru naše narodnostne zahteve: da se poučuj v ljudskih šolah v materinskem jeziku, da se uraduj Slovincem vse slovenski, da se na pošti in železnici spoštuj naš jezik in da se srednje šole morajo prirediti za Slovence pravično. Sprejeli sta se tudi znani resoluciji za vseučilišče in nadsodišče v Ljubljani. Navdušeno odobravanje njegovega govora in vseh predlaganih resolucij narodnostnih in socijalnih so g. poslancu jasno pokazale, da ima zaveden narod za seboj in da čim krepkejši bode nastopal, tem zadovoljnejši bodo z njim volilci. Nazadnje je podnačelnik g. Rebek s krepko zahvalo in nekaterimi zrnatimi besedami zaključil znamenito zborovanje. Slov. dopisovalnica.

Vojnik. Na praznik Vseh Svetnikov bil sem na vojniškem pokopališču pri Celju. Ko sem prišel skozi vrata, sem zapazil, da je bil neki grob posebno lepo napravljen, z venci in trakovi okinčan. Bili so razni napisi nemški in slovenski in nad tem bi se pač ne smel nobeden pameten človek spodtikati. Res slovenski napisi so bili na prvem mestu, a kaj to de? Toda ko je neka gospa prišla na pokopališče, zapazila je pred vsem na tistem grobu trak s slovenskim napisom, ter dejala vsa zavzeta: »Na, die windischen Fetzen müssen zuallererst sein!« Seveda so se ljudje spogledali, toda odgovoril ni nihče na to. Jaz sem si pa mislil: gotovo je to vladarica vojniškega trga, da si upa kaj takega javno reči. Mi dobro poznamo to predrzno žensko. O nji bi se dalo marsikaj govoriti, a za sedaj hočeno le vprašati, kaj neki dela ta prusakinja tu na Slovenskem; ako so ji slovenska znamenja, napisi in sploh vse, kar je slovenskega, na poti, svetovali bi ji tole: Vsak prihajal kateremu gospodar ni všeč, popusti službo ali celo kraj, ter gre drugam, kjer mu je bolj po volji; da bi pa

gospodar umaknil se prihajaču, ter njemu gospodarstvo prepustil, tega še ni bilo slišati. Na Slovenskem pa mislim, da smo Slovenci gospodarji in kateremu Nemcu pri nas ni po volji, naj pa pobere svoja nemška sila in kopita, in prva burja, ki bo brila proti severju, naj ga odnese na Prusko. Vam pa, vojniški Slovenci svetujemo: Kupujte od svojih narodnjakov, in ne od takih Nemcev, katerim so celo nagrobni napisi vaših rajnih na poti!

Iz Gradca. (Zahteve graških Slovincov.) Nedavno sem čital, da imajo v Monakovem na Bavarskem posebno društvo v varstvo deklet, ki pridejo z dežele v mesto služiti. To društvo varuje neizkušene deklice nevarnih mestnih zanj, jim preskrbljuje službe in jim daje tudi stanovanje in hrano, dokler ne najdejo službe. Enako društvo so začeli snovati na Dunaju. Vrle slovenske gospe v Trstu so nedavno ustanovile »zavod sv. Nikolaja«, ki ima isti namen kot vzgoraj omenjeno monakovsko društvo. Bi-li kaj enakega ne bilo mogoče v Gradcu? Rodoljubi, posebno slovenski duhovniki v Gradcu, premisljajte nekoliko o tem. Bi-li ne bilo mogoče ustanoviti v Gradcu slov. katol. delavskega društva ali sploh društva, kjer bi naši priprosti Slovenci, posebno delavci in pomočniki, našli stalno zavetje? Že ljubezen do svojega naroda vam vелеva, da skrbite za svoje rojake in jih varujete v tem liberalnem mestu propada v verskem in narodnem oziru.

Graški Slovenci potrebujejo tudi slov. službe božje. Cerkev je vsem narodom pravična, in pravična morajo biti tudi cerkvena oblastva. Zato je najprimerneje, da sestavite graški Slovenci odbor in poprosite graški ordinarijat za slovensko božjo službo v eni ali drugi cerkvi. To prošnjo vam mora uslišati. Čudno bi res bilo in skrajno žalostno za naše priprosto ljudstvo v Gradcu, ako bi še nadalje moralo ostati brez slovenske službe božje. Če je kje blizu jezikovne meje 5 do 10 rodbin nemških v slov. župniji, pa že morajo imeti svojo nemško pridigo in jo tudi imajo. Slovenci jim je ne zavidamo; vsakdo najrajši v materinem jeziku posluša božjo besedo in opravlja svojo pobožnost. Kar pa je Nemcu prav in drago, to je drago in ljubo tudi Slovincu. Če med nami zahteva in dobi že nekaj nemških rodbin svojo službo božjo, koliko bolj jo tedaj ima pravico zahtevati in jo tudi mora dobiti toliko tisoč graških Slovincov!

Zganite se torej, graški Slovenci, posebno olikani, ki vam vera ni deveta briga in ki ste prepričani, da more človek le tedaj biti pošten in koristen ud svojega naroda in človeške družbe sploh, ako po veri živi, in priporite svojim priprostim rojakom v različnih službah, posebno mnogoštevilnim našim poslom in delavcem, slovensko božjo službo! Ves narod vam bo za to rodoljubno prizadevanje hvaležen.

Razne stvari.

Domače.

(Zavedne občine.) Občina sv. Štefana pri Šmarju je v svoji seji dne 2. listopada 1898. soglasno sklenila doposlati na državni zbor prošnje za slovensko vseučilišče in nadsodišče v Ljubljani ter prošnjo za slovensko-nemške napise in ravno tako izklicjevanje na postajah Spodnjega Štajarja. Prošnje se bodo izročile poslancu dr. L. Gregorcu. Ob enem je tudi sklenila izključno slovenski uradovati. Občina Zagorje, menda prva v kozjanskem okraju, je v svoji seji 2. novembra sklenila prositi za vseučilišče in za nadsodišče v Ljubljani ter izklicjevanje slov. imen na postajah pri železnici. Dotične prošnje se bodo poslale kozjanskemu pol. društvu v nadaljno uporabo. Posnemanja vredne občine!

(Volitev v okrajnizastopbrežiški) je pred durmi, kako zvito in pre-